

Arrest

nr. 314 778 van 15 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat Oriane TODTS**
 Henri Jasparlaan 128
 1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 oktober 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Burundese nationaliteit, diende op 5 december 2022 een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische autoriteiten.

Het EUODAC-onderzoek wees uit dat verzoekers vingerafdrukken op 24 november 2022 in Kroatië werden geregistreerd omwille van het indienen van een VIB aldaar op dezelfde datum.

Op 5 december 2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Zij stemden op 22 december 2022 in met dit verzoek conform artikel 20(5) van de Dublin III Verordening.

Op 16 januari 2023 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 26quater. Verzoeker stelde hiertegen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een schorsingsberoep in bij de Raad, dat bij arrest nr. 284.225 van 1 februari 2022 werd verworpen.

Verzoeker werd op 22 februari 2023 overgedragen aan de Kroatische instanties.

Bij arrest nr. 294.832 van 28 september 2023 verwierp de Raad het annulatieberoep ingesteld tegen de bijlage 26quater van 16 januari 2023.

Op 3 september 2024 diende verzoeker opnieuw een VIB in bij de Belgische autoriteiten.

Het EUODAC-onderzoek wees uit dat verzoekers vingerafdrukken op 24 november 2022 in Kroatië werden geregistreerd omwille van het indienen van een VIB aldaar op dezelfde datum en op 5 december 2022 in België eveneens omwille van een VIB.

Verzoeker werd gehoord op 11 september 2024.

Verweerder richtte op 12 september 2024 een overnameverzoek aan de Kroatische instanties, die op 26 september 2024, conform artikel 18(1)b van de Dublin III-Verordening instemden met verzoekers overname. Zij vroegen verzoeker over te dragen via de luchthaven van Zagreb en hen hiervan minstens 7 werkdagen vooraf van in kennis te stellen.

Verweerder weigerde verzoeker op 3 oktober 2024, onder een bijlage 26quater, het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.2. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Het ernstig middel

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 3.2, 17 en 18(1) van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Tevens voert verzoeker machtsafwending en machtsoverschrijding aan.

2.2.2. Beoordeling

De bestreden beslissing is genomen in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een

onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Verweerder heeft erop gewezen dat verzoeker reeds eerder een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Kroatië, en dat de Kroatische autoriteiten met toepassing van artikel 18.1. b) van de Dublin III-verordening instemden met de terugname van betrokkene.

Artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht [...]

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Alhoewel verzoeker ten aanzien van de Belgische asielinstanties verklaarde dat hij nooit een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Kroatië, leidde een vergelijking van de vingerafdrukken met de in de Eurodac databank opgeslagen gegevens tot het resultaat type 1 voor Kroatië, hetgeen aantoonde dat verzoeker wel degelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië. In zijn verzoekschrift betwist verzoeker niet meer dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië en hij betwist ook niet dat verweerder op grond van de voormelde bepaling in beginsel kon overgaan tot de overdrachtsbeslissing.

Evenwel is hij van oordeel dat een schending voorligt van artikel 17 van de Dublin III-verordening en van de motiveringsplicht.

In een eerste instantie stelt hij dat hij besloten heeft om naar België (opnieuw) terug te keren omdat na zijn overdracht naar Kroatië, hij heeft kunnen vaststellen dat hij daar geen effectieve toegang tot asielprocedure, opvangsmogelijkheden en medische zorgen heeft kunnen krijgen en hij er werd geconfronteerd met racisme en discriminatie.

Verzoeker stelt dat hij tijdens het korte interview bij de DVZ onvoldoende de kans kreeg om de problemen die hij in Kroatië ondervond uiteen te zetten.

In het kader van het gehoor op 11 september 2024 werd verzoeker gewezen op het feit dat uit de analyse van zijn vingerafdrukken blijkt dat hij reeds om internationale bescherming heeft verzocht in Kroatië. Verzoeker bleef echter volharden in het feit dat hij nooit een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Kroatië.

Gevraagd naar de reden waarom hij niet wenst terug te keren naar Kroatië antwoordde verzoeker dat hij niet naar Kroatië wenst terug te keren omdat de Kroatische bevolking racistisch is. Hij stelde dat mensen van Afrikaanse afkomst niet worden bediend in handelszaken en dat ze opstaan als iemand van Afrikaanse afkomst plaats neemt op de bus. Verzoeker heeft op geen enkel moment vermeld dat hij geen effectieve toegang heeft gekregen tot de asielprocedure, dat er problemen waren met de opvangsmogelijkheden, noch dat hij verstoken bleef van medische zorg. De Raad ziet niet in waarom verzoeker dit niet zou kunnen gezegd hebben, temeer hij wel een andere reden gaf waarom hij niet wenste terug te keren. Er moet toch ook aangestipt worden dat verzoeker bleef volharden in zijn verklaring dat hij nooit een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

Verzoeker toont dus niet aan dat hij niet alle elementen in verband met zijn situatie in Kroatië heeft kunnen uiteenzetten, en met de opsomming van elementen thans in zijn verzoekschrift, kon verweerder geen rekening houden voor zover hij ze niet ten berde had gebracht voorafgaand aan de bestreden beslissing.

Verder kan de Raad alleen maar vaststellen dat op het eerste gezicht aan de nieuwe verklaringen in het verzoekschrift geen geloof kan worden gehecht, nu, zoals reeds gesteld, verzoeker hierover niets had gezegd in het kader van zijn gehoor en hij ook niet aannemelijk maakt dat de manier waarop dat gehoor is verlopen hem dat zou hebben verhinderd.

Verzoeker stelt dat uit verschillende rapporten blijkt dat er systematische tekortkomingen zijn in de opvangsystemen in Kroatië. Door enkel te vermelden dat zulks uit algemene rapporten blijkt, toont verzoeker niet aan dat zijn situatie niet ernstig geanalyseerd is. Verweerder heeft het laatste AIDA rapport geanalyseerd en getoetst aan de concrete situatie van verzoeker. Met zijn algemeen betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

Verzoeker verwijst verder naar informatie over pushbacks, collectieve uitzettingen en politiegeweld tegen migranten aan de grens aan wie de toegang tot de asielprocedure ontzegd wordt.

Ter zake wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat “pushbacks” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Verweerder heeft echter onder meer geoordeeld dat dit niet betekent dat verzoeker, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoeker niet toelaten te concluderen dat hij zich in dergelijke omstandigheden bevindt.

Zo moet er vooreerst worden vastgesteld dat verzoeker in Kroatië wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat hij op geen enkel moment heeft verklaard dat hij te maken kreeg met geweld in het kader van push back operaties. De talrijke citaten waarnaar verzoeker verwijst hebben steeds betrekking op vreemdelingen die de grenzen van Kroatië op een illegale manier hebben overgestoken. Verzoeker bevindt zich in een geheel andere situatie, zoals verweerder terecht opmerkt. Hij wordt in het kader van de Dublin verordening overgedragen aan Kroatië en in zijn geval is er een duidelijk akkoord van Kroatië om hem terug te nemen en werden er individuele garanties geformuleerd door Kroatië.

Verzoeker is van oordeel dat het feit dat hij zal terugkeren naar Kroatië in het kader van een Dublin-overdracht niet betekent dat er geen sprake is van pushback. Hij verwijst naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State van 13 april 2022 en een Duitse rechtbank van 25 februari 2022.

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar wijst op een schending van de discretionaire clause van artikel 17 van de Dublin III-verordening, maar dat de verordening voorziet in een specifieke bepaling die kan worden ingeroepen wanneer een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt immers het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat deze bepaling van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander, overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken – naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld – zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest verboden onmenselijke of vernederende behandeling. (HvJ C-392/22, X tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 29 februari 2024, pt 65)

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State, van 13 april 2022. Het blijkt inderdaad dat de Nederlandse Raad van State in april 2022 aan de IND oplegde om bijkomend onderzoek te doen naar de situatie voor Dublin terugkeerders naar Kroatië omwille van rapporten die gewag maakten van veelvuldige pushbacks, ook wat betreft Dublin terugkeerders, hetgeen kon resulteren in een schending van het non-refoulementbeginsel. Er diende onderzocht te worden of er sprake is van systeemfouten. Echter, bij arrest nr. 202303599/1/V3 van 13 september 2023 oordeelde de Nederlandse Raad van State dat dit onderzoek werd gedaan en dat de “situatie [...] wezenlijk anders [is] dan op het moment van de uitspraak van de Afdeling van 13 april 2022.” In zijn arrest wijst de Raad van State eveneens op de algemene garanties die de Kroatische overheid thans geeft waarin uitdrukkelijk werd bevestigd dat dat Dublinclaimanten als vreemdeling zullen worden opgenomen in de nationale asielprocedure, al dan niet na het indienen van een

verzoek om internationale bescherming. Hij stelt dat de Nederlandse staatssecretaris “zich terecht op het standpunt [heeft] gesteld dat hij op basis van de bevindingen uit het door hem verrichte onderzoek voor Kroatië uit mag gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.” Bijgevolg kan verzoeker -in wiens hoofde individuele garanties werden verleend- thans niet dienstig naar deze rechtspraak verwijzen. De verwijzing naar rechtspraak van de Duitse administratieve rechtbank van Braunschweig van 25 februari 2022 is evenmin dienstig, nu de rechtbank precies eiste dat individuele garanties zouden worden verkregen, zoals thans het geval is. Op 9 oktober 2024 bevestigde de Nederlandse Raad van State in zijn uitspraak 202404639/1/V3., dat de overdracht naar Kroatië in het kader van de Dublin III Verordening geen schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Voorts gaat verzoeker in op de asielprocedure in Kroatië. Hij stelt dat de beschermingsgraad in Kroatië zeer laag is en dat juridische hulp en bijstand georganiseerd wordt door ngo's en hulporganisaties en niet door de Kroatische overheid zelf.

Het feit dat hij betoogt dat de beschermingsgraad laag is, staat er niet aan in de weg dat de Kroatische overheden zich ertoe hebben verbonden de hem toegekende rechten en het non-refoulementbeginsel te respecteren.

De Raad stipt aan dat uit de lage erkenningsgraad van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië niet zonder meer kan worden afgeleid dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet deugdelijk zal worden onderzocht of dat daarbij geen rekening zal worden gehouden met zijn etnische achtergrond. Zo blijkt uit de beschikbare gegevens dat in Kroatië in 2022 12.872 intenties werden geuit om een verzoek om internationale bescherming te dienen (AIDA-rapport, p. 37), waarvan slechts 2.727 personen uiteindelijk een verzoek indienden. Bovendien wordt door een lokale monitoring-instantie geschat dat ongeveer 80% van de asielzoekers doorreizen nadat zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Kroatië (Ibid., p. 39; Annual Report of the Independent Mechanism of Monitoring the Actions of Police Officers of the Ministry of the Interior in the Area of Illegal Migration and International Protection, Zagreb, July 2022, p. 21). Bijgevolg hoeft het geen verbazing te wekken dat er in Kroatië relatief weinig internationale beschermingsstatussen worden verleend en dat de overgrote meerderheid van de asielprocedures wordt opgeschort. Verzoeker opteerde er kennelijk zelf voor Kroatië te verlaten zonder de procedure te doorlopen, waardoor het weinig waarschijnlijk is dat zijn kritiek op de Kroatische asielprocedure op persoonlijke ervaringen zou zijn gestoeld. Verzoekers raadvrouw kan hem overigens nog terdege inlichten van de rechten waarop hij zich krachtens de verleende garanties kan beroepen.

Waar verzoeker het gebrek aan juridische bijstand aanklaagt, dient te worden gewezen op de passage uit de bestreden beslissing, die op zijn beurt naar het AIDA-rapport verwijst waarin wordt bevestigd dat er wel degelijk recht is op kosteloze juridische tweedelijnsbijstand in het kader van “een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (AIDA-rapport, pagina 43)”. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij verstoken zal blijven van juridische bijstand.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij werd gehoord in het Frans zonder bijstand van een tolk Kirundi, terwijl hij geen afdoende kennis van het Frans heeft met als gevolg dat hij zijn relaas niet afdoende heeft kunnen uiteenzetten.

Verzoeker verwijst naar het AIDA rapport en stelt dat zijn verklaringen in overeenstemming zijn met dit rapport.

Het is wel opmerkelijk dat verzoeker dit pas voor het eerst in zijn verzoekschrift aanhaalt. Zijn verklaring op dat vlak lijkt veeleer pour les besoins de la cause te zijn, en er liggen ter zake geen stukken voor.

Zoals hiervoor reeds werd aangestipt, blijkt dat de Kroatische autoriteiten specifiek wat verzoeker betreft aan de verweerder de garantie hebben gegeven dat hij toegang zal krijgen tot de procedure inzake internationale bescherming en daarbij zal worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, een individuele behandeling van zijn dossier, juridische bijstand en een daadwerkelijke rechtsbescherming. Ook wordt nog gesteld dat het non-refoulementbeginsel wordt geëerbiedigd en dat verzoeker niet zal worden overgedragen naar een land waar zijn leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of menonwaardige behandeling zou bestaan. Met andere woorden: het is gegarandeerd dat verzoeker niet verstoken zal blijven van de rechten waarop hij als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerders aanspraak kan maken.

Verzoekers bewering dat hij in het verleden in Kroatië geen bijstand zou hebben gekregen van een tolk, doet geen afbreuk aan de garanties die thans worden verleend.

Wat de bijstand van tolken betreft, moet er verder op worden gewezen dat het AIDA-rapport (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 26.06.2023,

<https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-HR-2022-Update.pdf>) waarop verzoeker zich thans baseert en dat door verweerder ook werd gehanteerd in het kader van de bijlages 26quater zodat deze rapportering aan beide partijen gekend is en zij dus ook door de Raad kan worden betrokken bij de beoordeling van het middel, verduidelijkt dat de aanwezigheid van een tolk vereist is bij het gehoor als de betrokkene de taal waarin de procedure wordt gevoerd, niet begrijpt. In het rapport wordt verduidelijkt dat de tolk betrouwbaar, onpartijdig en correct en accuraat moet tolken en de vertrouwelijkheid van persoonsgegevens moet respecteren. Volgens het AIDA-rapport wordt hulp ingeroepen van andere lidstaten indien er voor een specifieke taal geen tolk wordt gevonden (pagina 41). Het klopt dat in het AIDA-rapport wordt vermeld dat verzoekers die Kirundi spreken worden bijgestaan door een tolk die Frans spreekt en dat dit soms tot problemen kan leiden. Het AIDA-rapport stelt echter ook dat op basis van de nieuwe Kroatische wetgeving de mogelijkheid bestaat om, wanneer het onmogelijk is om een tolk te voorzien voor een specifieke taal, via het Ministerie van Binnenlandse Zaken assistentie kan worden geraagd van andere EU-lidstaten en dat via het AMIF-fonds in 2020 nieuwe fondsen werden toegekend aan Kroatië om hun tolkenarsenaal uit te breiden. Verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat hij geen adequate bijstand zal krijgen in Kroatië. Hij toont niet aan dat de gemelde tolkproblemen dermate grote proporties aannemen dat redelijkerwijs moet worden aangenomen dat verzoekers vrees voor vervolging of het aangevoerd reëel risico op ernstige schade in zijn land van herkomst niet op afdoende wijze zal worden onderzocht in Kroatië. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat verzoeker hier slechts voor het eerst melding van maakt in zijn verzoekschrift, zodat deze verklaring eerder pour les besoins de la cause lijkt te zijn opgesteld.

Voorts gaat verzoeker in op de opvangomstandigheden. Hij citeert uit een aantal rapporten en stelt dat hij één jaar in een kamp heeft verbleven in slechte omstandigheden.

De citaten waarnaar verzoeker verwijst hebben eerder betrekking op de vraag of er al dan niet opvang wordt verleend en gaan niet in op de leefomstandigheden in deze opvangcentra. In casu heeft verzoeker individuele garanties gekregen en maakt hij geenszins aannemelijk dat hij geen opvang zal krijgen. Bovendien heeft verzoeker voor zijn komst naar België eveneens in een opvangcentrum verbleven, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij in België op straat leeft.

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Kroatië vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel dus overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte krachtens artikel 52, derde lid van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252).

Met zijn algemeen betoog en de enkele citaten waarnaar verzoeker verwijst toont hij dit geheel niet aan.

Bovendien blijkt uit de zeer recente uitspraak van de Raad van State Nederland van 9 oktober 2024 (202404639/1/V3.) wat volgt i.v.m. de opvangomstandigheden in Kroatië:

“in 2023 (was) op een aantal momenten sprake van overbezetting van de opvangcentra. Dat is een tekortkoming in de opvangvoorziening. Maar anders dan de vreemdeling heeft betoogd, is dit geen fundamentele systeemfout die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid als bedoeld in het al genoemde arrest Jawo, bereikt. Daarbij is van belang dat uit het rapport van het Croatian Law Centre van 18 juli 2024 volgt dat de overbezetting incidenteel en niet structureel was. Daarnaast waren er op de momenten van overbezetting in de opvangcentra extra matrassen, voedsel, basale medische zorg en sanitaire voorzieningen aanwezig. Verder volgt uit het rapport van de Kroatische Ombudsvrouw van 8 april 2024 dat zij tijdens haar bezoek aan het opvangcentrum in Kutina heeft gezien dat er extra containerunits en toiletten waren geplaatst. Daarnaast gevraagd heeft de minister op de zitting bij de Afdeling toegelicht dat het opvangcentrum in Kutina aanvankelijk was ingericht voor kwetsbare asielzoekers, maar dat ook niet-kwetsbare asielzoekers vanwege de opvangproblematiek op deze locatie konden worden opgevangen.

5.11. Hoewel het opvangsysteem in Kroatië in bepaalde perioden onder grote druk heeft gestaan, betekent dat niet dat een persoon die aan Kroatië wordt overgedragen en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Uit wat onder 5.9 en 5.10 is overwogen, volgt namelijk allereerst dat ook in dergelijke

perioden van grote druk werd voorzien in essentiële levensbehoeften als voeding, sanitaire voorzieningen en basale medische zorg. Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat, waar op momenten geen directe slaappleats kon worden geboden, daarin binnen een of enkele dagen wel kon worden voorzien. De Afdeling is dan ook van oordeel, dat zelfs op dergelijke momenten van grote druk, niet gesproken kon worden van een toestand van zeer vergaande materiële deprivatie. Voorts blijkt uit het voorgaande dat de Kroatische autoriteiten zich actief hebben ingezet om nieuwe opvangplaatsen te creëren en dus niet onverschillig staan tegenover incidentele tekorten in de opvang.”

Vervolgens citeert verzoeker een aantal passages uit verschillende rapporten aangaande Dubin transfers. Hij laat echter na uiteen te zetten wat hij hiermee wenst aan te tonen. Het komt niet aan de Raad toe om uit deze passages te gaan distilleren wat de grief van verzoeker is. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn medische toestand merkt de Raad op dat hij ten tijde van zijn gehoor verklaarde dat alles ok was met hem, dat hij psychisch ok is. Verzoeker werd bovendien op 7 oktober 2024 onderzocht door een centrumarts die vaststelde dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk kan inhouden op artikel 3 van het EVRM in het geval van een overdracht aan Kroatië.

Bovendien merkt de Raad op dat de verwijzing naar een rapport van “Médecins du Monde” dat dateert van vier jaar geleden, met name van februari 2019, niet aantoont dat hij thans geen toegang zal hebben tot de medische zorgen indien nodig. Deze conclusie dringt zich des te meer op gelet op het feit dat er sprake is van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten voor wat betreft de toegang tot medische zorg.

Tot slot citeert verzoeker uit een rapport dat betrekking heeft op de covid 19 pandemie, uit een rapport dat stelt dat er sprake is van discriminatie van migranten op het vlak van werken, diensten, media en inlichtingen. Dit gaat dan over personen die een beschermingsstatus genieten.

Verzoekers argument waarbij wordt verwezen naar de situatie tijdens de Covid 19-pandemie, en de problemen op het vlak van integratie en discriminatie, is niet van aard om te doen aannemen dat er een reëel risico bestaat op een behandeling die een overdracht in de weg zou kunnen staan.

Immers, de situatie ten tijde van de pandemie is niet langer actueel, en wat betreft de problemen op het vlak van integratie en discriminatie moet erop worden gewezen dat een minimumniveau aan hardheid en ernst vereist is om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla t. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 219-220). Ter zake moet er ook op worden gewezen dat niet wordt aangetoond dat begunstigen van een internationale beschermingsstatus in Kroatië per definitie in een situatie terechtkomen van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid, of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. De hoge drempel van ernst opdat kan worden gesproken over een onmenselijke of vernederende behandeling, wordt niet bereikt in situaties die louter worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon (cfr. HvJ, 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, pt 92-93).

Verzoeker toont niet aan dat de omstandigheden die hij aanhaalt dit minimumniveau bereiken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Het eerste middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig.

Verzoeker betoogt in een tweede middel dat de bestreden beslissing een drievoudige beslissing is, een beslissing tot weigering van verblijf, een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot terugleiding naar de grens, overeenkomstig artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet, dat het vaste rechtspraak is van de Raad om kennis te nemen van een beslissing tot terugleiding naar de grens, dat zelfs als deze rechtspraak geen Dublinprocedure betreft, dezelfde redenering moet gelden, dat de beslissing om hem terug te leiden naar de grens niet louter een uitvoeringsmodaliteit is.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing een eenzijdige rechtshandeling vormt van individuele strekking, dat het rechtsgevolgen heeft aangezien zijn gedwongen verwijdering kan worden uitgevoerd, dat de Raad meermaals heeft beslist dat beslissingen tot terugleiding naar de grens, inbegrepen deze genomen op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, voor beroep vatbare handelingen zijn. Hij stelt dat terugleiding niet automatisch is, dat het alleen kan worden genomen wanneer dat nodig is om een doeltreffende overdracht te waarborgen en dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat van de noodzaak tot terugleiding.

Betreffende de vermelding “bevel om het grondgebied te verlaten” wijst de Raad er ter verduidelijking vooreerst op dat in casu geen klassiek “bevel om het grondgebied te verlaten” voorligt.

Ondanks een deel van de titel van de bestreden beslissing, ligt thans onmiskenbaar een overdrachtsbesluit voor, gestoeld op de Dublin III-Verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet met het oog op een overdracht naar Kroatië. Er ligt geen terugkeerbesluit voor gestoeld op de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Er ligt immers geen bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, voor dat moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn.

Een bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is “terugkeer” het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 juncto artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Thans wordt evenwel niet verwacht van verzoeker dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst of een ander derde land. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-Verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

Aangezien verweerder heeft gemotiveerd dat verzoeker slechts het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle moeten toepassen moet verlaten “tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” en hij heeft vastgesteld dat verzoeker teruggeleid zal worden naar Kroatië, heeft verweerder zelf de draagwijdte van de bestreden beslissing duidelijk beperkt.

De bestreden beslissing laat verweerder slechts toe verzoeker over te brengen naar Kroatië.

Artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

Artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet biedt verweerder aldus twee mogelijkheden wanneer hij vaststelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Hij kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling de mogelijkheid te bieden om, binnen een bepaalde termijn, vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat en hij kan ervoor kiezen om geen dergelijke termijn toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf over te brengen naar de verantwoordelijke lidstaat.

Verzoeker is blijkens het verzoekschrift op de hoogte dat het gaat om een toepassing van de Dublin III-Verordening waarbij hij uitgebreid betoogt waarom hij van oordeel is dat hij niet naar Kroatië kan overgedragen worden.

In deze heeft verweerder ervoor geopteerd om verzoeker geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing en besloten om deze beslissing gedwongen uit te voeren.

Uit voormelde bepaling blijkt dat verweerder verzoeker zonder verwijl naar de grens kan doen terugleiden, indien hij dit voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder toepassing gemaakt heeft van deze bepaling en dienaangaande heeft gemotiveerd "Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties". Hieruit blijkt dat verweerder toepassing heeft gemaakt van artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat de bepaling "en gelast hem zich voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden" uit artikel 51/5, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen toepassing vindt en verweerder aldus niet diende te motiveren over de termijn om zich aan te melden bij de Kroatische autoriteiten. Voorts verduidelijkt verzoeker niet concreet waarover verweerder nog verder had moeten motiveren in de bestreden beslissing.

Verzoeker toont met zijn betoog in het tweede middel op het eerste zicht dan ook geen schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht aan.

Het tweede middel is niet ernstig.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

J. CAMU